Щоденник історій молоді Київщини, яка вражає

#українськамолодьвражає
#UAYouthAmaze

Анна Ігорівна

30 років, корінна Броварчанка

До 24 лютого я працювала у фармацевтичній сфері, а з першими вибухами життя змінилось, тепер я шукаю по всім аптекам України (і не тільки) життєво необхідні препарати для моїх підопічних.

Спочатку це був Еутирокс (приблизно кожна 5 людина, в тому числі, мешканці Бровариів, має патологію щитоподібної залози, тому має коригувати ці порушення пожиттєво і щоденно(!) за допомогою ліків).Потім посипались запити на препарати, котрі пацієнти приймають на постійній основі при таких діагнозах, як епілепсія, шизофренія, хвороба Паркінсонізма, маніакально- депресивний синдром, різні види онкологічних захворювань, серцево-судинні патології, астма, діабет.

Ви чудово пам'ятаєте, що в аптеках нашого міста (ред. - м. Бровари) не було НІЧОГО.Їздили по іншим містам, шукали по всій Україні. Дякую моїм близьким друзям, які купували такі важливі ліки в Черкаській області, на Західній Україні, в Лісабоні, в Мілані, в Празі і ще багато де - разом ми врятували не одне життя!

Зараз я разом з командою планую розширювати свої волонтерські плани й опікуватися ще і маленькими янголятками, які вимушені були покинути свої домівки і переїхати до Бровариів.

Для мене війна стала лакмусовим папірцем, зрозуміла хто дійсно «свій», і я вдячна за цих людей поряд - вони мої крила.

Анна, 12 років, селище Глеваха

«Для мене важливо зробити свій особистий внесок у нашу спільну перемогу»

Як і багатьох людей нашої країни, війна застала Аню разом з батьками зненацька. Звечора вона ще, як завжди, зібрала портфель і збиралася йти до школи, а вже зранку змушена була збирати теплі речі і їхати разом з іншими з рідної домівки в пошуках безпечного місця. Але, як тільки в рідному селищі стало безпечніше, дівчинка повернулася, і зрозуміла, що не може просто так сидіти вдома і повинна хоча б чимось допомогти нашим воїнам, які боронять країну. Тим більше, що у Ані перед очима був гідний приклад для наслідування – її тато разом з колегами розпочали успішний збір коштів на автомобілі для Збройних сил України. На сьогоднішній день вони успішно закрили збір і відправили на фронт уже 5! авто, з них дві машини хлопці закрили виключно власним коштом. Отож, і Аня вирішила допомогти батьковим товаришам і внести свій невеличкий внесок в покупку автомобілів. Розпочала з того, що було для неї найдоступніше – зі збору ягід на власному дачному обійсті і продажу їх зі збором коштів на благодійність. Вже багато хто в селищі зміг поласувати смачною малиною та черешнею від Анюти, а наші хлопці із ЗСУ стали на трішечки ближче до нового, так потрібного їм, авто. «Якби була старша – напевно і в армію пішла би, настільки рішуче вона налаштована» - каже мама маленької волонтерки.

На сьогоднішній день, Аня планує розширити свою благодійну діяльність і готується до участі в благодійних ярмарках з виробами, зробленими своїми руками. Мета в неї незмінна – крок за кроком до нашої Перемоги!

«Не зброєю єдиною»: історія про Андрія Бойка – не просто волонтера, а людини «911»

У цьому році вперше в історії України День молоді відзначають в Міжнародний день молоді – 12 серпня. Та й вперше для нашої молоді випав тягар повномасштабної війни! Гарт, який викарбував та зміцнив кращі сторони молодих українців. Про молодь Васильківщини завжди можна було розповісти чимало історій про звитяги та внесок у розвиток міста, тим паче у період повномасштабного вторгнення російського окупанта!

Одним з таких світил молоді є Бойко Андрій Миколайович, 1991 р.н. – головний спеціаліст відділу молоді та спорту Васильківської міської ради, керівник ГО «Молодь Васильківщини», який мужньо наближав визволення та перемогу над окупантом Васильківського краю. Як кажуть: не зброєю єдиною! Андрій - не просто волонтер, а людина «911». Ще до війни, здавалось зовсім не спить та зламав код тайм-менеджменту: івенти, організація спортивних та молодіжних заходів, рутинні робочі моменти! Та й, до слова, чудовий батько двох синочків і супер - сім'янин! Коли у місті гостро стала потреба у продуктах харчування, ліках та речах першої необхідності - Андрій Бойко кинувся на поміч! Шукав усі шляхи допомоги, не шкодував власної автівки та заощаджень... Завдяки таким молодим особам як Андрій - ми вистояли!

Бондаренко Володимир Олександрович

26 років, житель села Погреби Броварського району, військовослужбовець, учасник АТО/ООС з 2014 року.

Повномасштабна війна росії проти України застала хлопця на сході України. Брав участь в відбитті атак ворога під Конотопом, де отримав поранення. Після швидкого одужання повернувся на службу. Після відходу російських військ з Київської та Чернігівської області він разом з підрозділом зайняли позиції біля Попасної. Через сильні артилерійські обстріли та близький контакт з ворогом (переважно з ворожим ДРГ) чисельність боєздатного батальйону зменшилася до 16 осіб. Однак, навіть в такій кількості чоловіки виконували бойові задачі та стримували ворога на вверіній ділянці фронту. Під час одного з боїв отримав поранення ноги (перелом).

Відразу після одужання знов повернувся на фронт. Навесні цього року нагороджений Орденом за міжність III ступеня.

Ярослав Васильчук

28 років, смт Згурівка, Броварського р-ну Київської обл.

Після проходження строкової військової служби, підписав контракт на військову службу. У 2014 році потрапив на схід України та брав участь в антитерористичній операції. Після закінчення проходження служби пішов до лав Національної поліції, де працював 2017-2018 роки.

В цивільному житті працював наладчиком деревообробних станків, на зерно сушці, також був водієм трактора.

24 лютого прийшов до територіального центру комплектування без вагань, оскільки розумів що потрібен своїй країні в цей важкий час.

Нажаль 13 липня потрапив під обстріл та був важко поранений і на даний час проходжу лікування та реабілітацію в госпіталі.

Як тільки знову зможу стати в стрій, то обо'язково повернусь до побратимів і продовжу захищати Україну.

Віктор

28 років, Вишгородський район, що на Київщині, нині несе службу в артилерійських військах

Після закінчення школи обрав звичайну мирну професію економіста. Та коли в 19 призвали до армії, перервав навчання і вибрав службу за контрактом. Не думав, що доведеться реально воювати. Перший бойовий досвід здобув на сході 2015. 5 років служби в ЗСУ. Потім навчання, ще навчання, здобуття вищої освіти, робота, одруження, кар'єра, нарешті -IT-спеціаліст в одній успішній столичній компанії. До 24.02.

Як учасник АТО, розумів, що підпадаю до 1 хвилі мобілізації. Перевізши своїх рідних у безпечне місце, пішов до військкомату. Мобілізований у кінці березня. Зараз несу службу в артилерії знову бачу ті місця, де був майже 7 років тому. Вірю в нашу перемогу, бо інакшого шляху в нас немає.

Вікторія 24 роки, місто Біла Церква

До 24 лютого я була дизайнером та головою ГО «РТГ Гюргів», займалась разом зі своїм хлопцем громадською діяльністю: заходами з військово-патріотичного виховання, фестивалями середньовічної культури, створенням парку-фортеці у Білій Церкві.

Але 24 лютого, ми, як і всі українці, прокинулась від потужних вибухів. Я ніколи не забуду як мене підкинуло на ліжку, виття машин поряд. Вибухи були менш ніж в кілометрі від нашого будинку.

Мій хлопець зібрав речі на війну ще тиждень назад - він був готовий. Ми швидко одяглися та поїхали до військомату. Вже о 9 ранку він поїхав у свою частину, а я залишилась з питанням: «що далі?».

Близько 18:00 години вечора я знала відповідь на це запитання. Мені дали список того що необхідно: рації Motorola dp, керамічні плити і плитоноски, шоломи, декілька десятків пар берців та одягу, планшети з військовими програмами, рюкзаки, тепловізори, дрони, біноклі з компасом і т.п. Все це у великій кількості.

Нові слова, терміни, частоти радіостанцій, пусті інтернет магазини, та воєнторги. Я пам‘ятаю, як телефонувала о 23:00 годині вечора в інтернет магазини та шукала хоч щось з переліку. Всі казали: «Досить, дай людям поспати», а я не розуміла, який сон може бути, коли у нас повномасштабна війна, і від наявності цих речей залежить життя мого коханого і його побратимів.

З ранку, почала шукати людей за кордоном, що зможуть купити і привезти речі. Я ніколи не займалась покупками за кордоном, логістикою, не знала які документи потрібні для перетину кордону. Але тоді я про це не думала, просто робила. Я шукала людей, що можуть допомогти та збирала кошти. Мені щастило, люди з‘являлись магічним чином. Давня подруга 25 лютого вже була у Варшаві, знайома знайомих жила у Варшаві і відгукнулась на мій пост. Наша соціальна активність дала свої плоди у зборі коштів - всі хотіли допомогти.

Динаміка волонтерства першого місяця була вражаюча. У мене не було ні хвилини часу на відпочинок, мені постійно телефонували люди, я постійно телефонувала і купляла. Навіть не встигала робити фотозвіт. Тільки машина приїздила з Польщі, її вивантажували, фасували і відправляли далі на різні напрямки.

Вночі я сиділа в підвалі під час тривоги та завантажувала на планшети програми, продовжувала «нарізати» задачі команді, що у нас сама собою створилася. Ми купили все, що потрібно роті мого хлопця, його друзям військовим, знайомим. Допомагали з логістикою та закупівлею всім хто просив, адже в Україні не можна було купити елементарних речей.

Я робила гуртове замовлення на керамічні плити більш ніж на 1,5 млн. грн. Страшно переводити такі суми, збирати їх на свій рахунок, але тоді я про це не думала, знала що треба це зробити і страх тут зайвий.

Мені пощастило з людьми яких я зустрічала на своєму «волонтерському шляху», мене ніхто не обманював і не підводив. Незнайомі люди перевозили дорогоцінні вантажі, знаходились знайомі знайомих по всьому світу. Межі зникли. Тепер пошук дрону в Австралії, рації з Норвегії та медикаменти з США не здається чимось неймовірним. Придбання машини, тепловізорів, квадрокоптерів вартістю з квартиру стали буденними справами.

Волонтерство стало моїм порятунком від війни та переживань за життя коханого. Розуміння того, що саме від мене залежить чи будуть у військових каски та броня, дрони, планшети, рації щоб виконувати свою роботу і не дає мені права на депресію або страх.

Зараз щастя - це повідомленням від військових: «всі живі, працюємо», «у нас все є, нічого не потрібно».

Корінний яготинець Володимир Герасим, якому відтепер завжди буде 27 років

З першого дня повномасштабного вторгнення росії на територію нашої держави - доброволець ЗСУ.

Ще з юних літ Володимир ріс дуже хорошою і справедливою людиною, він був зі сталевим характером та добрим серцем.

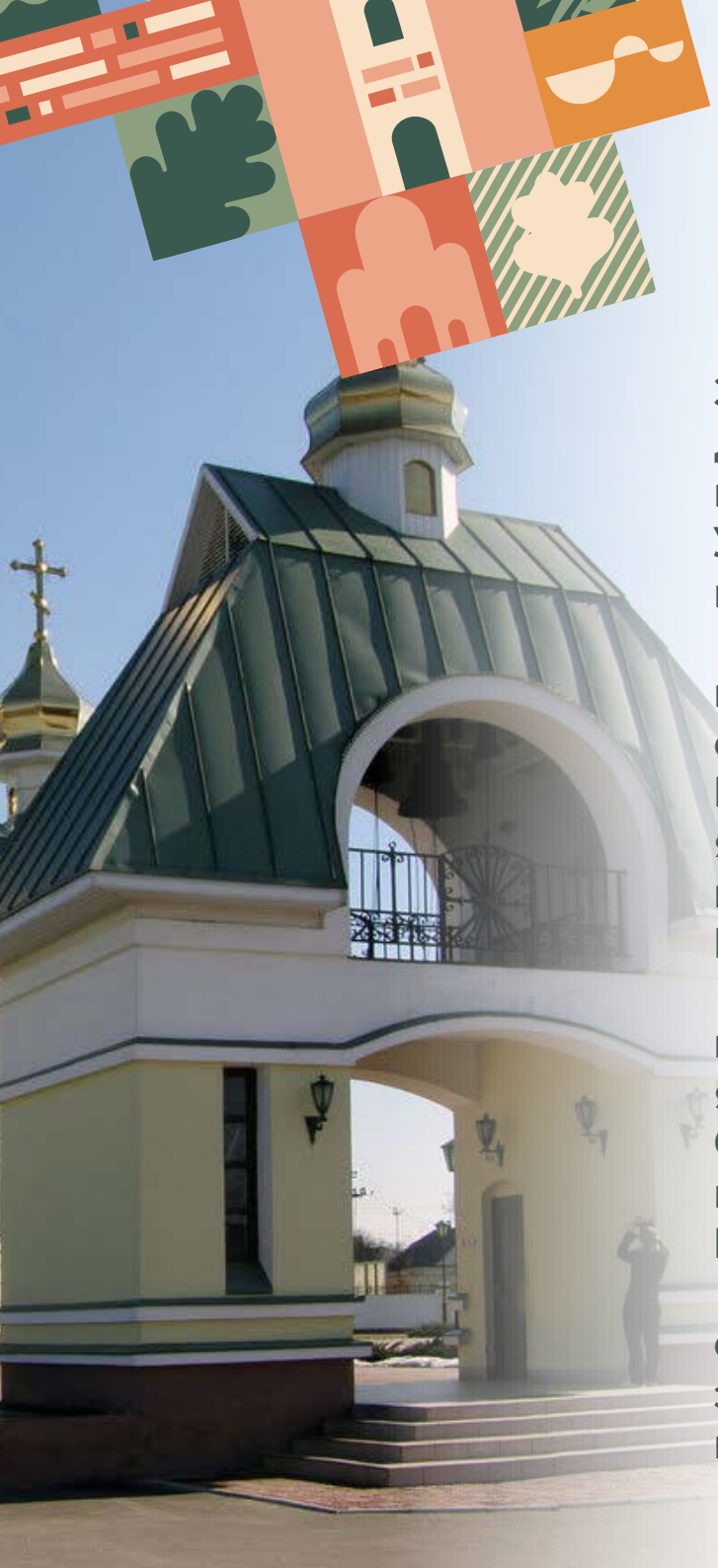
Мріяв побачити океан....і жити в сильній, вільній, незалежній Україні.

Йому дуже подобалося вивчати історію України, задля цього він створив крутий телеграм «Освітня Криївка», взявши псевдонім Максим Залізняк. Це та людина яка розкрутила боксерський інстапаблік до мільйону підписників. Він був з тієї когорти людей, які беруть на себе найчорнішу роботу в темний час і не очікують за це бенефісів.

У липні під час виконання бойового завдання поліг на полі бою ,захищаючи свою Батьківщину.

23.03.1995 р.-12.07.2022 р.

Герої не вмирають!

Артем ГРИГОРЧУК

29 років, селище Гребінки . Волонтер.

Навчався на соціального педагога та на фельдшера. Закінчив військову кафедру, маю військову спеціальність. До повномасштабного вторгнення військ рф я перебував за кордоном, знайшов там роботу та не планував повертатись в Україну, але 24 лютого різко змінило пріоритети та погляди на моє життя. Зміг повернутись на 4 - ий день війни.

Спочатку був в одному із місцевих ДФТГ, але майже відразу почав займатись волонтерством та допомогою людям. Не міг сидіти без діла.

Разом зі своїми друзями та однодумцями зібрали команду людей, яким довіряємо і з перших днів звільнення, розвозили медикаменти та продукти по деокупованим населеним пунктам Київської області.

Зараз займаюсь допомогою бійцям, що знаходяться на передовій (продукти, спорядження і всі необхідні речі, які можемо дістати та знайти).

Отримуємо запит, знаходимо, купуємо і веземо передавати особисто в руки.

Вірю в перемогу та Велику Україну.

Дивлячись на наших воїнів та спілкуючись із ними, розумію, що зробив правильний вибір повернувшись додому.

Дмитро, 28 років,
селище Згурівка, Броварського р-ну.

За студентських часів був учасником рок-гурту, навчався на судноводія морського та річкового транспорту та паралельно навчався на військовій кафедрі.

У 2015 році під час шостої хвилі мобілізації потрапив до лав Збройних Сил України, в цьому ж році уклав контракт на військову службу. У 2018 році був учасником параду до Дня Незалежності України, в цьому ж році вперше потрапив на схід України, де брав участь в Операції Об'єднаних Сил та отримав статус учасника бойових дій. Після повернення, продовжив проходження військової служби у військовому комісаріаті.

У вільний, від проходження служби, час веду насичене соціально-активне життя – є членом молодіжної ради, яка займається розвитком молодіжного руху, вносить нові та перспективні ідеї для розвитку Згурівської громади; граю в вокально-інструментальному ансамблі центру культури та мистецтва.

24 лютого розпочалось нове життя, це коли ти щойно потоваришував з новою людиною, а через декілька днів розумієш що вже ніколи з ним не зустрінешся, день коли почав розуміти чому все-таки став на захист своєї країни.

Андрій Дятел, 34 роки, Іванків

Керівник студії сучасної хореографії «Dance Fam» Іванківського центру дитячої та юнацької творчості.

Після деокупації Іванківської селищної територіальної громади намагаюсь робити щось корисне для військових та місцевих жителів.

Спочатку допомагав плести сітки, по можливості підтримував фінансово місцевих волонтерів.

Потім звернулась за допомогою мама знайомого, щоб я допоміг купити шолом для її сина. Досить швидко вдалось зібрати кошти і придбати шолом. Після цього почали звертатись друзі та знайомі, щоб допоміг купити спорядження. Загалом придбали 7 шоломів для наших земляків та деяке спорядження (навушники, перчатки, окуляри та ін.).

Зараз займаюсь ремонтом автомобіля (позашляховик) для військових.

Також паралельно цій діяльності займаюсь гуманітарною допомогою. Збираю (одяг, взуття, побутову техніку, прилади, продукти та ін.) і передаю їх потерпілим (відвожу ці речі до волонтерів в Іванкові, а вони вже або на місці роздають, або розвозять по селам Іванківської громади).

Євгеній, 27 років, родом зі Згурівщини.

24 лютого весь світ став іншим і наша громада не є виключенням. Я займаю завжди активну громадську позицію, очолюю осередок ГО «АВТО ЄВРО СИЛА» в нашому регіоні. Молодий батько , підприємець, завжди намагаюся вести активну діяльність в громаді. 24 лютого мене о 4:00 ранку набрав товариш з м.Васильків і сказав : «Прокидайся ПОЧАЛАСЯ ВІЙНА»!! Потім я почув вибухи в стороні м.Березань - це було ППО....

Наш мир та спокій був порушений окупантами.

Не розумінням, що робити я взяв свою зброю та поїхав до військового комісаріату.

В ТРО я не потрапив , адже в мене була своя зброя і не було сенсу зменшувати кількість людей які прийшли обороняти Згурівську Громаду!!!

Зібравшись було створено групу швидкого реагування в ній був і я.

Дізнавшись що мій товариш доставляє гуманітарну допомогу із Західних країн, разом із головою громади організували вантажне авто гуманітарної доромоги для громади.

Але так як я місцевий мисливець і знаю всі польові та грунтові дороги, я знав як підійти максимально близько та максимально не поміченим до окупантів які стояли за 5 км від та 10 км від нашої громади, ми почали займатися аеророзвідкою та корегування АРТи з якою ми знайомилися по всій лінії фронту своєї та сусідніх громад.

Наша група з пілотом вищого рівня Юрієм брала участь в зачистці с.Нова Басань та с.Старий та Новий Биків, в цей час отримав травму, тому з квітня місяця намагаюся допомагати волонтерам та ЗСУ будь яким шляхом який принесе їм користь нашій країні.

Я дуже задоволений що ми в нашій громаді згуртовані. Кожен з наших жителів задіяний. І ми разом робимо крок до перемоги!

Єлизавета, 20 років.

Нині я працівниця Молодіжного простору м. Славутич Вишгородського району Київської області в межах проєкту «Молодь Тут: творимо простори», що реалізовується в межах програми «Мріємо та діємо», яка впроваджується за фінансової підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

До повномасштабного вторгнення росії в Україну 24 лютого 2022 року я спокійно навчалася в Одеському університеті на останньому курсі, мріяла отримати диплом перекладача. Також, працювала у магазині ювелірних прикрас, а на вихідних ходила до моря надихатися.

Коли розпочалася війна, магазин, де я працювала зачинили повністю, а в університеті зробили «канікули» на декілька тижнів. Я не знала що робити, куди тікати і що взагалі чекає на мене завтра. Спочатку було дуже страшно. Але в Одесі ситуація залишалася відносно спокійною, тому мені просто доводилося звикатися з думками, що йде війна, і просто продовжувати жити.

На початку квітня, я зі своїм хлопцем, вирішили поїхати до родичів у м. Славутич, коли вже місто стало деокупованим і з'явилася взагалі така можливість - приїхати. І як тільки ми приїжджаємо сюди, отримуємо статус ВПО, дізнаємося, що в Одесі влучили у житловий будинок, є загиблі. Їхати назад вже стало небезпечно.

10 травня мені зателефонувала Оксана (керівник Молодіжного простору м.Славутич) та запропонувала роботу в просторі в рамках проєкту «ВільноХаб» за підтримки IREX та USAID, метою якого є посилення спроможності Молодіжних просторів у громадах вирішувати надзвичайні потреби у зв'язку з війною в Україні, а саме у роботі з вимушено переміщеною молоддю та дітьми, забезпечення безпечного середовища для їх подальшого навчання та розвитку. Наразі я проживаю у Славутичі та працюю в Молодіжному просторі, де разом з молоддю генеруємо та реалізуємо цікаві ідеї, ініціативи, допомагаємо один одному пристосуватися до нового місця перебування!

Володимир Іллючок, 35 років,

родом з міста Сквира. Одружений має двох діток.

До війни проживав і працював начальником земельного відділу в смт. Гостомель. Селищного голову вбили орки, окупували село. Наразі селищна рада не працює і Володимир повернувся до міста Сквири, де займається волонтерством разом з колегами та друзями, створивши громадську організацію «UA 105».

Їхня організація працює в соціальному, медичному та військовому напрямках. Постійно допомагають продуктами харчування в містах, де йдуть бойові дії, зокрема і в самому Гостомелі. ЗСУ передають медикаменти, техніку, продукти харчування. Наразі готуються перевезти 40 собак із розбитого Словянська.

Його життєве кредо наразі «Один девіз для всіх – Разом до перемоги».

Олександр Кушнеренко, родом з селища Іванків, віддав життя за Україну

Активіст Майдану, син свого народу – мужній, надійний, справжній. Коли став перед вибором вищого навчального закладу, заявив однозначно: «Буду, як батько. Будівельники потрібні завжди, а я хочу бути зразковим будівельником. Україні потрібні нові проєкти. Вона має бути найкрасивішою...»

По закінченню навчання в 2016 р. Олександр добровільно вступає до окремого загону спеціального призначення Національної гвардії України - полку «Азов». Свідомо, без вагань, він ішов туди, де безстрашні та самовіддані, де потрібні належні бійцівські якості та хороша фізична підготовка, а понад усе – любов до рідної землі. Три роки участі в АТО не пройшли безслідно, військовий досвід здобував на Світлодарській Дузі, під час оборони Маріуполя, пройшовши шлях від парамедика, сапера, снайпера до розвідника. Найстрашніше – втрата побратимів, він переживав біль та глибокий розпач. Потім була втрата власного здоров'я.

З 2020 року вчорашній боєць повернувся до цивільного життя. Та знову війна змінила плани... З початком повномасштабного вторгнення рф в Україну Олександр Кушнеренко йде до військомату. Призваний до виконання спеціальних завдань у районі військових дій у складі 72-ї ОМБр імені «Чорних Запорожців».
В складі окремого підрозділу бере участь в запеклих боях з оборони Києва, під селищем Мощун, за що був відзначений орденом «За мужність» 3-го ступеня.
Фахівець від Бога – так відгукувались про Сашу побратими. Під час виконання окремих завдань їхньому підрозділу аеророзвідки була потрібна неймовірна точність, швидкість - на передньому краю завжди був він – гордість батьків та побратимів.

Та вже 26 травня 2022 р. його не стало. Разом з бойовим побратимом, рухаючись автомобілем, вони потрапили під ворожий вогонь: одній з диверсійно-розвідувальних груп рашистів якось вдалося проникнути у тил українських військ і влаштувати там засідку...

6 червня в останній путь іванківці, стоячи на колінах, проводжали сина, товариша, земляка, побратима бійців полку «Азов». Йому було всього 28 років.

Олександр Лавренюк,

17.11.1995-26.05.2022

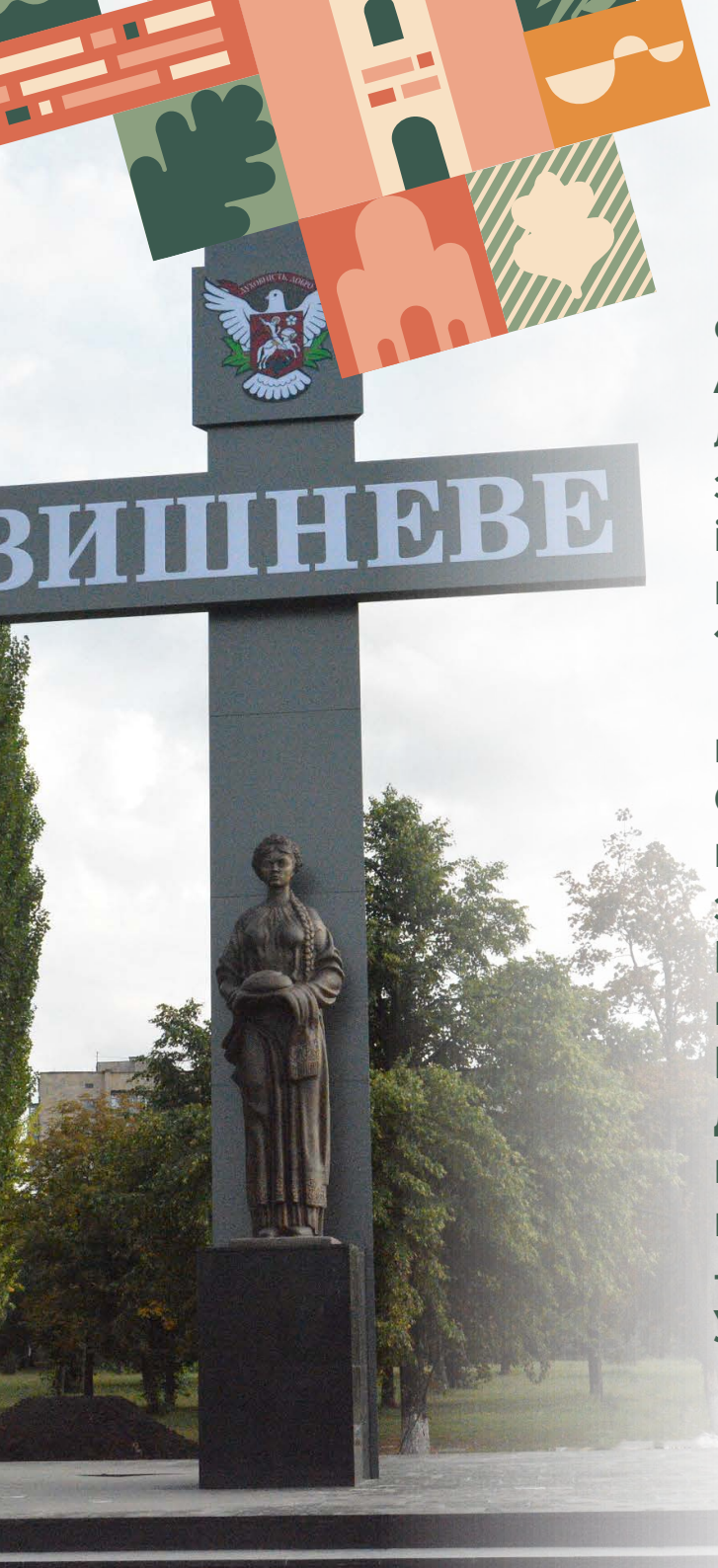
За рідну землю віддав життя, молодий сповнений енергії, відчайдушний захисник, який мав тверде переконання в тому, що «Рашисти ніколи не здолають волелюбний народ. Все буде Україна!».

Народився 17 листопада 1995 року в селі Оріховець, що на Сквирщині. Навчався у місцевій школі, а згодом в Сквирському ВПУ. Здобув фах електрогазозварника та водія.

У листопаді 2017 року поповнив лави ЗСУ і через півроку підписав контракт. Брав участь в АТО у складі військової частини 3018. По завершені контракту у грудні 2021 року став працювати на станції технічного обслуговування.

Із перших днів війни записався добровольцем у самооборону села Оріховець. 12 березня 2022 року, як відважний син Українського народу, добровільно поїхав до своєї військової частини 3018 в Гостомель. Звідки відправився на Луганщину водієм обслуги другого відділення першого зенітного артелеристського взводу. 26 травня загинув виконуючи свій військовий обов’язок.

Відзначений кількома подяками. Нагороджений нагрудним знаком за доблесну службу. Удостостоєний пам’ятної відзнаки-медалі «Учасник війського параду».

Леся, 27 років, лейтенант, місто Вишневе, нині захищає Україну у лавах Збройних Сил.

Народилася в м. Києві. Живе в м. Вишневе Київської області Бучанського району. Закінчила Вишнівський Академічний ліцей «ОСНОВА», Українську академію лідерства, у 2019 році - Український Католицький Університет, закінчила курси лідерства при академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного, у 2020 році дівчина підписала контракт із збройними Силами України і служить у 128 бригаді.

З минулого року Леся була на ротації в Донецькому напрямку біля Маріуполя. З 20 лютого бригада виїхала на Схід. З того часу Леся знаходиться на передовій в якості командира взводу. Має відзнаку – нагрудний знак «За зразкову службу» Міністерства оборони України.
Це багатодітна родина. Всі вони трудяться заради перемоги. Батько – перебуває у лавах Тероборони Вишневої громади, мати – волонтер, ще одна донька Ксенія – парамедик, син Богдан теж перебував у лавах Тероборони, зараз волонтер. Всі діти є вихованцями Пласту – Національної скаутської організації України.

Людмила, 33 роки, родом зі Згурівщини.

24 лютого ми стали іншими і я не виключення. Я займаю завжди активну громадську позицію, перебуваю постійно в русі. Я мама, дружина, голова МР, вчитель, директор школи, активна жителька своєї громади. Цілком розмірене життя було порушене окупантом. Розпач і не розуміння, яким чином можу бути корисна своїй країні охопив липким відчуттям. Але мобілізувавши себе стала до праці: готували військовим (нашим янголам-охоронцям), забезпечували їх потреби, возили гуманітарну допомогу на визволені території, які межують з нашою громадою, шукали і знаходили спеціалістів, щоб допомогти людям, які пережили емоційний стрес та вигоріли душею. Моніторили потреби людей з обмеженими можливостями і похилого віку, щоб забезпечити їх харчами або просто, навіть, перекинутись добрим словом, яке зігріває їх і нашу душу. Ввечері, проаналізувавши день, перевести ще кілька гривень на один зі знайомих і ні підрозділів, адже разом ми спроможні творити дивовижні речі. Моє життя і дії не є винятковими, але я твердо переконана, що разом можливо зробити і подолати ВСЕ. Ми організовуємо дозвілля для підлітків, беремо участь у тренінгах. Наближення Перемоги - це просто допомогти роздрукувати квитки для мами, яка їде з зібраними грошима, щоб перегнати машинку для підрозділу, де служить єдиний син і матиме змогу побачити його півгодини, це репост у соціальній мережі з невеличким проханням, це допомога у пошуку рідних. У мене захоплює дух від того, які ми все-таки згуртовані. Кожен прожитий мною день є найкращим, бо я вдома, я жива, я маю змогу допомагати людям!

Максиміан, 25 років, уродженець с. Дружня, Бородянської ТГ, Бучанського району. Нині волонтер. У цивільному житті - приватний підприємець.

Займаю активну життєву, громадську позицію. Є учасником народного аматорського колективу "Любисток" майже 15 років. На початку повномасштабного вторгнення російської федерації позиціонував себе як активний діяч оборони рідного краю. Допомогав місцевим жителям із гуманітарною допомогою, виїжджаючи із окупованого села до сусідніх сіл. Виїжджати не мав наміру, але розумів, що найбільшу користь принесу своїй державі, маючи вільне пересування країною. 11 березня під обстрілами виїхав із Дружні і почав волонтери. Перші гумконвої були направлені у Ірпінський військовий шпиталь, який був перевезений до Києва. Ліки, обладнання, так необхідні для лікування поранених військових, доставляв із товаришами постійно. У своє село зміг доставити гуманітарну допомогу лише 3 квітня, після деокупації Київської області. На сьогодні не перестаю допомагати як і цивільному населенню, так і ЗСУ. Разом із колегами по колективу та не байдужими односельцями готуємо їжу для воїнів, плетемо маскувальні сітки, збираємо гуманітарні допомоги для наших воїнів. Всі разом наближаємо перемогу.

Станіслав, 23 роки, Калитянська громада, несе службу в складі 72 бригади «Чорних Запорожців» з 2019 року.

Станіслав Малець- випускник Калитянської ЗОШ І-ІІІ ступенів!В свої 23 роки він вже мужньо захищає Нашу Україну .

За словами Стаса, життя його,як і в кожного справжнього громадянина - захисника України змінилося і поділилося на " до вторгнення росії в Україну і після". До того як пішов до ЗСУ, причетним не був до армії, із військової справи дещо знав від батька ,Станіслава Дмитровича Мальця,так як він ще задовго до війни став зразком для наслідування у військовій справі, та просто найкращим батьком." Зараз я доволі таки вдячний йому за ті знання, що отримав від нього, вони неодноразово зберігали життя та здоров'я." На початку служби потрапив у хороший підрозділ, в якому більшість воюють та воювали з 2014 року. Їм Стас також дуже вдячний за знання та просто гарну компанію дорогою в декілька років.

Приймав участь в тодішній "ООС" в Луганській області, поблизу Золотого у 2019 році, наприкінці 2020 року був на ротації поблизу Авдіївки, а на початку повномасштабного вторгнення зі своєю бригадою приймав учать в обороні Києва. Вже після того як вибили окупантів з Київської області- вирушили в Донецьку область,де й перебуває на даний момент.

На даний момент Стаса чекає вся його родина,кохана дівчина та друзі з приємними звістками про перемогу!

Наш захисник висловлює велику подяку усім своїм рідним, окремі слова вдячності сестрі Вікторії та дівчині Аріні, яка родом із окупованого Маріуполя, за проявлену підтримку та турботу.

З Коханою разом ,як розповідає Стас,він не так довго, всього більше ніж півтора роки, але за цей період більшу половину часу він провів на війні, тому наш Захисник безмежно вдячний за її терпіння та витримку. Стас щиро вірить,що настане час ,коли він буде вдома, і не буде телефонного дзвінку зі словами "збирайся, ми їдемо на ротацію". Чудове кредо супроводжує Молодого Героя все його життя та принципи і мрії.Цікаві думки висловив Він стосовно ворожнечі... " Війна є війна, вона завжди супроводжується хаосом та жертвами, я просто роблю свою роботу, ми маємо перемогти та знищити це зло, в обличчі кацапів. На рахунок планів, хотілось би якомога скоріше завершити війну нашою перемогою і ростити дітей у вільній країні та насолоджуватися життям у повній мірі"! Щиро бажаємо кріпкого здоров'я , мирного неба над головою та здійснення всіх планів Нашому Герою.

«Я цілий день у телефоні. Така моя «війна»: історія 26-річної Марини з Боярки

«Я цілий день у телефоні. Така моя «війна». Домовитися за ефір по збору на оптику. Відписати по касках. Нагадати всім, що Валькірія / Valkyrie дуже треба викупити автомобіль і дрон для 45-го батальйону.
Постійно рахуєш і просиш, а ще відписуєш хлопцям. Співставляєш їх розмови у власну аналітику. А вона не така як у Арестовичів».

З 2016 р. є засновницею та головою ГО «Валькірія», зусиллями якої у місті Боярка проходить щорічний всеукраїнський історично-музичний фестиваль «Під Покровом Тризуба». ГО «Валькірія» здійснює різноманітні культурно-історичні заходи з національно-патріотичного виховання у місті.

У 2021 році, як головний спеціаліст проектного офісу КП «Боярський інформаційний центр» ініціювала роботу молодіжного центру «bo.molodi».

До війни Марина вела власний проект історичних подкастів «Makeup Історії», писала кандидатську роботу на тему українських визвольних змагань, розвивала напрям національно-патріотичного виховання по всій Україні, викладала уроки історії та працювала завідувачкою сектору з національно-патріотичного виховання у Всеукраїнському молодіжному центрі.

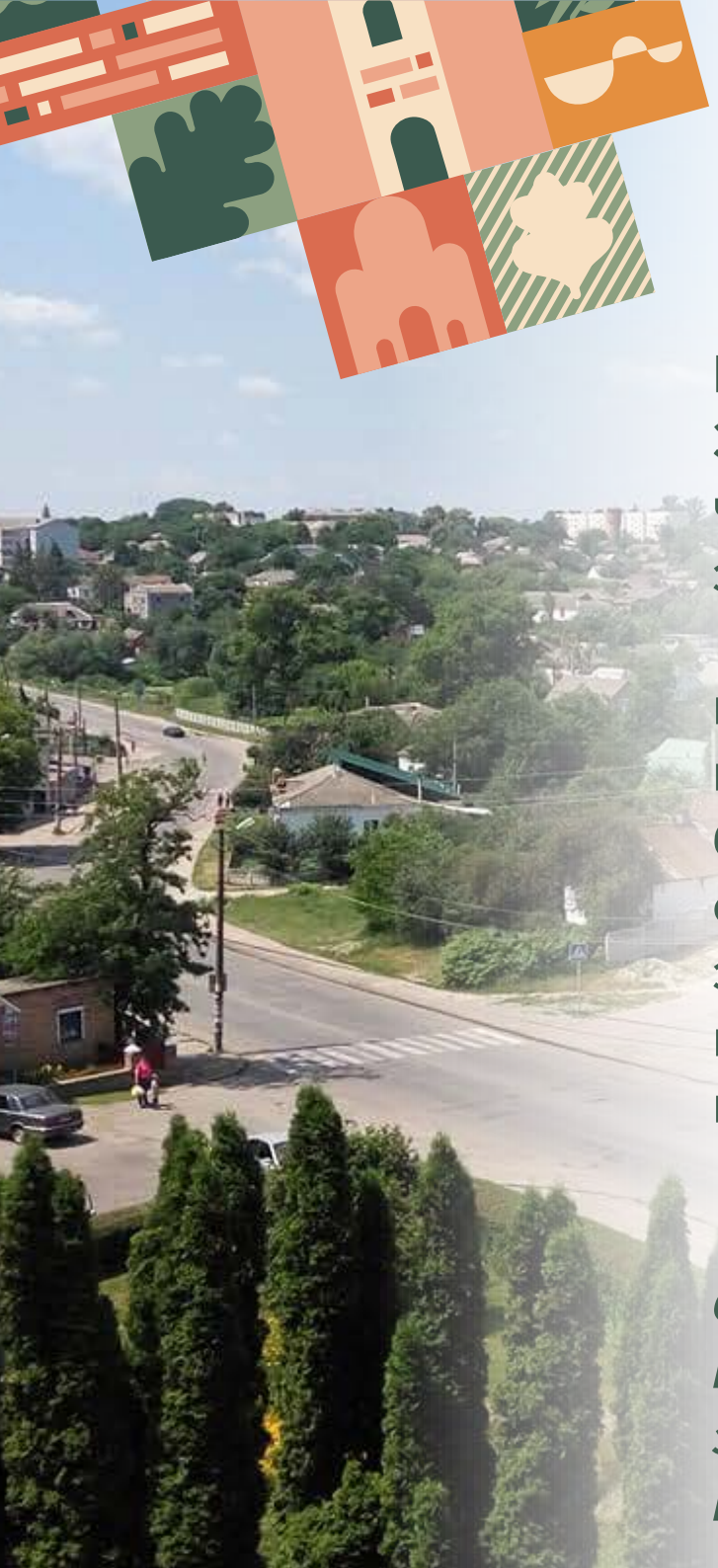
З початком повномасштабного вторгнення росії на територію України Марина та члени ГО «Валькірія» розпочали активну діяльність щодо забезпечення військових амуніцією, автівками, зброєю та усім необхідним для фронту

«У нас все буде 4.5.0.»: історія Євгена Маханирського з Васильківщини

Махаринський Євген Вікторович, 1988р.н. - уродженець с. Путрівка, волонтер, ініціатор чудових заходів для молоді національно - патріотичного спрямування та й просто порядна людина. На теренах Васильківщини його знають як керівника Відокремленого підрозділу ГО «Національна дружина», члена Молодіжної Ради та ГО «Молодь Васильківщини». А насправді його ім'я - «Джоник»! Доброволець, який з 2014 року у складі, тоді ще підозрілого і майже забороненого батальйону, «Азов» захищав наші позиції! Спецпризначенець, у 2017 році командир Національних дружин Київської області.

24.02.2022 о 04:50 - «...підіймайся! Війна! Тільки без паніки, у нас просто повномасштабна війна ...»... Через декілька годин буде направлений у складі 72 бригади захищати рубежі міста Ірпеня, а ще через два дні - розстріляний ворожими військами..... Живий!.... серед двадцяти трьох побратимів тільки шестеро вижило! Далі госпіталі, госпіталі... Але, не зважаючи на численні поранення, знову у вирі кривавої війни - Світлодарська дуга!
Питаєте що каже? А каже - «...у нас все буде 4.5.0. !!!...»

Андрій Мороз, 23 роки, родом з міста Сквира, 72 бригада, першого стрілецького батальйону.

Андрій до війни служив у лавах Національної Гвардії України. З 26 лютого 2022 року у лавах Збройних Сил України, боронить нашу Україну. З 26 червня по 20 липня 2022 року перебував у госпіталі з важкою контузією.

Коли виходили з бою, його, та ще чотирьох побратимів було сильно поранено. Він із сильною контузією, надав першу медичну допомогу трьом бійцям і відвів їх у безпечне місце, а сам повернувся охороняти та обороняти свого найважче пораненого земляка до приходу медиків. Скромний, гарний, молодий юнак, з очима старої людини, що вже все в житті бачила.

Він впевнений, що Українці безсумнівно переможуть і покажуть ворогові, де закінчуються його кордони.

Роман, 22 роки, місто Біла Церква

Слава Україні!
Що ж, розкажу вам і свою історію.

Я, Роман, студент КПІ, групи ЛУ-П01; інженерно-хімічний факультет; прикладна механіка, хімічне та силікатне машинобудування.

Навчався собі досить непогано, (заліки закривав на 95 балів у середньому) жив у гуртожитку, маю там багато друзів, знайомих, приймав активну участь у різних івентах від факультету.

24-го числа прокинувся від дзвінка мами, що по моєму рідному місті прилітають ракети, все гримить, вибухає - почалася війна. До останнього в те не вірив. Щоб так коїлося в наші часи. Здавалось би розвиток суспільства вже вище ніж раніше, і вирішувати якісь конфлікти війною... «Та ну, брєд» - думав я. Але, як бачимо, хтось ще не доріс інтелектуально до такого, і розуміє тільки мову сили.»

Поїхав додому, під крики сирен, очікував що прилетить ще щось, але пронесло, і через кілометрові затори, і 6 годин часу, я таки доїхав до своєї Білої Церкви. Дома ввечері сидів зі сльозами читав новини, ненависть мене переповнювала, я не знаходив собі місця. На ранок зі свіжою головою прийняв рішення, що треба щось робити. Дома сидіти і чекати поки прилетить - не варіант.

Зібралися з друзями з патріотичної організації М32, і пішли на військову площадку - оформлятися. Прийшли зранку - а там черги з 150-200 чоловік, ми години 3-4 чекали поки змогли підійти до столу записатися, а як дійшли, за нами ще десь людей 100 підійшло.

Отримали автомати, гранати, БК, зібралися і поїхали на нашу першу позицію. Пощастило потрапити під керівництво досвідчених бійців, з бойовим досвідом, були і з полку «Азов» люди. Спілкування з ними приносило тільки користь, толкові хлопці ділилися досвідом, психологічно підтримували коли по нам летіли ракети, тому навіть в такі моменти мораль була на висоті. Проводили нам тренування з вогнепальної зброї, тактику ведення бою. За це їм вдячний не тільки я.

В мене були з собою раації, тому не довго думаючи, мені доручили налагодити зв'язок у підрозділі. Тут то і вдалося реалізувати свій технічний потенціал і аналітичний склад розуму. Тепер я тут, типу, як технічний спеціаліст.

Потім до нас приєднався хлопець із дроном, став нашими очима, ми з ним в парі працювали. Навчився в нього роботі з дроном для розвідки.

Шукаємо тепер собі пташку з хорошою камерою, або з тепловізором, щось по типу DJI Mavic 3. Збираємо кошти на неї своїми силами.

РОМАН та ДМИТРО КОВАЛЕНКИ,

Два капітани, два командири механізованих рот... Мобілізовані добровольці: історія брати-близнюки з Узина, що боронять нашу державу

Кажуть: «У 2014 прийшли на визвольну війну, аби повернути з окупації Донбас».

Економісти, випускники Ірпінського державного університету фіскальної служби. Брати- близнюки РОМАН та ДМИТРО КОВАЛЕНКИ народилися у квітні 1986 року в місті Узин Білоцерківського району.

Роман - на псевдо «Ревізор» та Дмитро - на псевдо «Брат» обрали шлях воїнів свідомо. Ще весною 2014 року Дмитро отримав повістку і в той же день без повістки до військкомату йде Роман. Перша служба молодих лейтенантів проходила в лавах Національної гвардії України. Район Маріуполя. Демобілізація...Але війна не вілпустила. У 2016 році брати підписують контракт з рідною 72-ю бригадою імені Чорних Запорожців (ОМБр, в/ч А2167, пп В0849), військовим формуванням механізованих військ Збройних сил України, що розміщується у місті Біла Церква Київської області. Вважають поталанило, що вони, старші лейтенанти Коваленки, тоді стали командирами взводів у сьомій роті 3-го звитяжного батальйону. Є в братів - воїнів багато військових нагород...серед них - орден «Гордість Нації», ордени імені Костянтина Острозького Богдана Хмельницького...Не носять, бо завжди на передовій. Вони - гордість української нації - одягнуть їх після перемоги над російським окупантом.

Мощун, село на Київщині, стало перепоною для російських загарбників на шляху до взяття Києва. Оборону тримала 72-га бригада імені Чорних Запорожців, в якій на той час і по цей день несуть службу наші земляки - брати Коваленки. Населений пункт було звільнено від російського агресора 28 березня 2022 року. Брати Коваленки продовжують боронити нашу Україну від російських окупантів.

Руслан, 29 років, родом з Богуслава, нині перебуває у лавах Збройних Сил України

У цивільному житті працював соціальним педагогом комунального закладу Київської обласної ради «Богуславський гуманітарний коледж ім. І.С. Нечуя-Левицького. У мирному житті спорт займав особливе місце, а точніше сказати – я жив спортом – професійно займався гирьовим спортом, маю звання майстра спорту України, призер чемпіонатів і кубків України. Але... З 24 лютого 2022 року життя кожного з нас розділилось на до і після. В Україні розпочалася жахлива повномасштабна війна росії проти України. З початку війни пішов добровольцем до Територіальної оборони, з березня 2022 року долучився до лав Збройних Сил України та зі зброєю в руках став на захист неньки України.

Нестерпно бачити звірства ворога, страждання мирних жителів, руйнування будинків, життів, мрій народу України.

Хоч усі ми різні, а об’єднують нас спільні цінності. Одна з них після 24 лютого 2022 року – це МИР! Але я знаю, що МИ не здамося....

Станіслав, 25 років.

Нині я працівник Молодіжного простору м. Славутич Вишгородського району Київської області в межах проєкту «Молодь Тут: творимо простори», що реалізовується в межах програми «Мріємо та діємо», яка впроваджується за фінансової підтримки Агентства США з міжнародного розвитку (USAID).

До війни я був хоровим співаком, виступав у міському Новокаховському чоловічому хорі, займався музичною діяльністю: писав вірші, музику, та планував випустити музичний альбом. Також здобув освіту психолога та маю досвід роботи у цьому напрямку. Я просто жив щасливим та комфортним життям, займався спортом, багато читав.

Коли почалася війна - з перших днів моє місто опинилося в окупації, в якій я з рідними та друзями провів майже два місяці. Коли нарешті з'явилася можливість виїхати – одразу вирушив з батьками у місто Славутич Київської області, де отримали статус ВПО. Ця дорога зайняла майже 4 доби, які містили у собі багато нервів, болю, розпачу. Я бачив жахливі речі, дорогою ночував де прийдеться.

Відсиджуватися у спокої, поки моя країна у вогні, я не хотів, тому без роздумів прийняв пропозицію від Оксани (керівник Молодіжного простору м. Славутич) щодо роботи у просторі психологом в рамках проєкту «ВільноХаб» за підтримки IREX та USAID. Мені подобається бути в такій потужній команді простору - допомагати молоді, надавати психосоціальну та емоційну підтримку особам з числа внутрішньо переміщених осіб. Я радію, що в такі важкі часи для нашої країни можу бути корисним. Разом до Перемоги!

Олександр Флорінський,
26 років, м.Вишгород,
волонтер Вишгородської районної організації Товариства Червоного Хреста України.

Саша народився і виріс у місті Вишгород, що на Київщині. Тут закінчив ЗОШ №3 та далі продовжив навчання в Київській державній академії водного транспорту імені гетьмана Петра Конашевича-Сагайдачного, обравши цікаву професію «Судоводій». Перший свій рейс на круїзному лайнері, який тривав сім місяців, здійснив у 2018 році. Загалом з того часу таких робочих виходів на «велику воду» мав три. Від четвертого рейсу Саша усвідомлено відмовився - в Україні розпочалася війна і він твердо вирішив стати на захист держави від російського агресора. 7 березня він звернувся до Вишгородського районного Територіального центру комплектування, щоб стати до лав добровольців- захисників, але там йому сказали зачекати деякий час. Активний, молодий і завзятий чоловік не міг сидіти склавши руки, і того ж дня він долучився до волонтерів Вишгородської РО ТЧХУ. На той час частина Вишгородського району перебувала під окупацією російських військ і червонохрестівці всіма силами допомагали, як і з евакуацією населення, так і з доправленням продуктів харчування, предметів гігієни та вкрай необхідних ліків мешканцям, які залишилися в населених пунктах за зруйнованим Демидівським мостом через річку Ірпінь. Про свій перший день у команді Вишгородського Червоного Хреста згадує: «Ми працювали за таким принципом - одна людина залишалася поруч автомобіля, а решта розвантажувала гуманітарну допомогу та передавала її на інший бік переправи. Але саме того дня було дуже багато коробок і пакунків, які ми взялися переносити всі разом. Саме в ту мить, коли ми відійшли від автівки по наших позиціях розпочався мінометний обстріл з боку російських військ. Однією з ворожих мін, яка впала поруч нашого транспортного засобу, було пошкоджено радіатор, лобове скло, з боку водія скло було повністю розтрощене, а на моєму пасажирському місці два осколки влучили в рамки на рівні голови і плеча. Унаслідок обстрілу було пошкоджено евакуаційний автобус, водій отримав поранення, загинув нацгвардієць... Тоді прийшло усвідомлення масштабів небезпеки і розуміння того, наскільки тонкою є та грань, яка розділяє твоє життя від смерті. Проте, цей випадок нас не зупинив. Він просто не міг нас зупинити, оскільки ми знали, що на протилежному березі люди дуже потребують допомоги». Після обстрілу команда Червоного Хреста на пошкодженій автівці дісталася до Вишгорода. Оперативно вирішили питання із заміною автівки та до кінця окупації продовжувала свою гуманітарну місію. «Коли було налагоджено переправу, ми змогли діставатися безпосередньо до окупованих населених пунктів. Було дуже складно перетинати російські блокпости, на яких в основному стояли буряти. Були випадки, коли окупанти відкривали посилки з метою «перевірки» і забирали собі їх наповнення. Саме тоді соцмережі зарясніли дописами, що Червоний Хрест десь діває частину адресних передач. Але, насправді, рашисти забирали те, що їм подобалось, або навпаки - на їх розсуд було «небезпечним і забороненим». Саме з останніх причин, окупанти на певний період заборонили нам проїзд окупованими територіями. Керівництвом організації та загону швидкого реагування велися майже двотижневі перемовини, після чого ми врешті відновили свої маршрути», - розповідає Олександр. Волонтерів не зупиняла ні нестача засобів захисту, зокрема, бронижелетів та касок, ні складнощі на блокпостах. Всі 36 днів окупації Вишгородщини Червоний Хрест був там, де його чекали. Наш головний герой розповів, що окрім доставки гумдопомоги на окуповані та інші території району, був безперервний цикл й іншої роботи - це повсякденний пошук благодійних фондів і організацій в інших регіонах України, які готові були надати необхідну допомогу, організація логістики, прийом вантажів та ін. Саша каже, що жодного разу не засумнівався у правильності свого вибору, ставши волонтером Червоного Хреста. Нині він продовжує працювати над укріпленням гуманітарного тилу і має на меті залишитися в команді до Перемоги України над російським агресором.

Олександр ЧОРНИЙ, старший солдат.

Загинув від зброї рф 13.03.2022 під м. Вишгород

Олександр ЧОРНИЙ народився в смт Гребінки, закінчив школу з відзнакою. Незадовго до початку повномасштабного вторгнення Сашко був дипломованим зварювальником КПІ, та маючи технічну освіту, втілив в життя свою мрію - став професійним ІТшником. Чорному було лише злегка за 30, коли почалась війна. 24/02/22, залишивши всі справи, відправився до 72-ї механізованої бригади Чорних Запорожців. Мама запитала:"Може ти не підеш? - Мамо, не кажи так, щоб я сердився! Я мушу!" Чорний був дуже відданим сином. Чорний був дуже вірним другом. Він був справжнім чоловіком, яких мало. Нацгвардієць у минулому. Мав голівудську посмішку, велетенське серце, мудрі очі та золоті руки. Особиста бібліотека налічувала сотні книжок різних жанрів. Завжди боровся за справедливість і ніколи не відступав від свого слова. Мав неймовірне почуття гумору і в той же час дуже скромним та тактовним.

Хто знав Чорного, той міг сказати: я знаю про нього все, і не знаю про нього нічого. Сашу неможливо було вивчити, неможливо осягнути. Він завжди вдосконалювався і постійно чомусь навчався. Людина, в якої була надглибока душа і відповіді на всі складні питання. Чорний не любив фотографуватись та публічності. Пробач, Чорний, але про Героїв мусять знати! Визволяючи Київщину від ворога, загинув. Посмертно був нагороджений орденом ІІІ ступеня "За мужність". Завжди жартував: "Я помру молодим та красивим!" Герої не вмирають!

Шевченко Артем, 25 років,

народився в селі Бране Поле на Київщині, де й досі живуть його батьки.

П’ять років тому проходив строкову службу в лавах Збройни Сил України. Ще тоді мав велике бажання підписати контракт на військову службу. Але піддався на вмовляння коханої дівчини та повернувся до цивільного життя. Працював, навчався.

Вже з перших днів повномасштабного вторгнення Артем оббивав пороги військкомату, стояв у довжелезних чергах і отримував тільки обіцянки. Ось уже і молодший брат пішов до війська, а Артема не полишала надія врешті-решт керувати танком.

І ось усміхнений хлопець у військовому однострої. Сьогодні Артем зі зброєю в руках боронить ближні підступи до Харкова. Він не розуміє тих хлопців, які переховуються від призову. У своєму повідомленні він написав: «Це мій обов’язок, обов’язок кожного чоловіка боронити свою Батьківщину від ворога! Я тут до перемоги!»

Юлія, 34 роки, родом з Київщини, волонтер

Ніколи не запитувала себе, чому я це роблю, бо допомагати тим, хто цього потребує це щось звичне. В той час, коли наша країна захлинається кров'ю, гинуть діти, люди втрачають свої домівки, неможливо просто сидіти і спостерігати.

Чому я волонтер? Мабуть, Господь так вирішив) Я народилась у Всесвітній День Волонтера, значить це моя місія.

Від самого початку війни, навіть думки не виникало покинути все і кудись втікати. Це моя земля, моя країна, тому потрібно робити хоч щось корисне.

Спочатку була евакуація людей з окупованих територій, забезпечення їх житлом, продуктами харчування і ліками, а потім, після деокупації почала допомагати бійцям на фронті.

Чи стомлюються волонтери? Так. Але ми не маємо права зупинитись.

Що для мене найстрашніше? Почути, що вже немає кому допомагати.

"200" - це мій власний вирок, бо кожний захисник, яким я опікуюсь, рідний!

Пишаюсь ними і не можу підвести!